

A Fővárosi Ítéltábla a Back & Társa Ügyvédi Iroda (.....) által felperesnek a Bódis Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt alperes ellen szerződéses kötelezettség teljesítése és kártérítés megfizetése iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 2017. július 11-én kelt 7.G.20.303/2017/11. számú ítélete ellen a felperes és az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltség viselésére vonatkozó részében megváltoztatja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 3.750.000 (hárommillió-hétszázötvenezer) forint + áfa összegű perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetékeket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesi önkormányzati társulást 106 tagönkormányzat 2007. február 15-én kelt megállapodása (továbbiakban társulási megállapodás) hozta létre.

A társulási megállapodás III. 8. pontjának második bekezdése szerint a tagok kötelesek a társulás hatékony tevékenységének előmozdítása érdekében egymással együttműködni és a közös célok elérését minden rendelkezésre álló eszközzel segíteni, ideértve mindenekelőtt a pénzügyi kötelezettségeiknek a megszabott határidőn belül történő teljesítését is.

A harmadik bekezdés szerint a tagok „ kifejezett kötelezettséget vállalnak arra, ” hogy az elsődleges célok, (10. pont) megvalósításán túl, az ennek keretében létrejött létesítmények működtetéséhez is hozzájárulnak oly módon, hogy kizárólag ezen hulladékkezelőkbe szállíttatják a települési szilárd hulladékokat, éspedig a közösen elfogadott ártalmatlanítási árakon.

A IV/10. pont szerint a társulás elsődleges célja, hogy a regionális-térségi hulladékkezelési problémákat tartósan, a hazai és a nyugat európai környezetvédelmi előírások és elvárások messzemenő szem előtt tartásával megoldó olyan hulladékgazdálkodási rendszer létrehozása, amely a továbbiakban koordinálni és működtetni képes a települési szilárd hulladék gyűjtésének, válogatásának újrahasznosításának, valamint a válogatási maradványok egy vagy több korszerű hulladékkezelőn történő elhelyezésének egész folyamatát. A célok a, valamint a telepek kijelölt helyének elérését lehetővé tevő szilárd burkolatú közút megépítését a regionális települési szilárd hulladéklerakó telephelyek, kiszolgáló létesítmények és infrastrukturális beruházások, szelektív hulladékgyűjtést szolgáló települési hulladékgyűjtők létrehozását, megépítését igényelték.

Az alperes a felperes egyik önkormányzati tagja, 107/2004. (V.20.) számú határozatával döntött a társuláshoz csatlakozásáról.

A nógrádmarcali hulladéktároló üzemeltetője korábban a Kft. volt, majd a felperes egyszemélyes tulajdonában álló Kft. lett.

Az alperes a hulladékszállítási közfeladatainak a többségi tulajdonában álló Korlátolt Felelősségű Társaság útján tesz eleget.

A Kft. a keletkezett hulladék egy részét a hulladéklerakóba, egy másik részét a hulladéklerakóba szállítja.

A salgótarjáni hulladéklerakó üzemeltetője a Kft..

A társulás legfőbb döntést hozó szerve a Társulási Tanács 21/2010.(VIII.3.) számú határozatával felhívta azokat a tagönkormányzatokat, akik a települési szilárd hulladékok beszállítását a hulladékkezelő központokba még nem kezdték meg, hogy a rendszer igénybevételi tagi kötelezettségüknek az üzemeltető Kft.-vel egyeztetve, legkésőbb 30 napon belül tegyenek eleget. Utasította a társulás elnökét, hogy a tagként vállalt kötelezettség, valamint a Kft. működőképességének biztosítása érdekében a társulási megállapodással ellentétesen a hulladékot be nem szállító településekkel szemben, az igazolható bevételkiesés és a működéshez kapcsolódó valamennyi arányos üzemeltetési költség hozzájárulás beszédéséről intézkedjen.

A felperes 2011. február 8-án kelt, alpereshez írt levelében utalt arra, hogy a települési szilárd hulladéknak a történő szállítása jellemzően 2010. októberében kezdődött meg.hulladékának jelentős részét ugyanis nem a hulladékkezelő központba szállította, így a tervezett bruttó árbevétel megközelítőleg 8.000.000 forinttal csökkent. Kérte, hogy a szükséges intézkedéseket a tagi kötelezettség betartása érdekében tegye meg az alperesi önkormányzat polgármestere, tekintve, hogy a bevételkiesés megtérítésétől a társulás nem tud eltekinteni.

A felperes többször felhívta az alperest a települési szilárd hulladék regionális projektterületre, a hulladéktárolóba beszállítására.

2012. augusztus 2-án kelt levelében felkérte az alperest, hogy készítsenek egy olyan nyilatkozatot, melyben közlik, hogy a balassagyarmati lakosságnál keletkező hulladékmennyiség tekintetében mennyi az a települési szilárd hulladék, amely nem a regionális projektterületre érkezik be a saját üzemeltetésében lévő Kft. által.

Válaszlevél hiányában a felperes 2012. szeptember 24-én kelt levelével ismételt felkérte alperest olyan nyilatkozat készítésére, amely közli, hogy a balassagyarmati lakosságnál keletkező hulladékmennyiség tekintetében mennyi az a települési szilárd hulladék, amely nem a nógrádmarcali hulladékkezelő központba kerül beszállításra.

A felperes 2012. december 5-én kelt levelével arról értesítette az alperest, hogy a salgótarjáni Kft.-től bekért adatszolgáltatásból hitelt érdemlően bizonyítható, hogy a város hulladékainak legalább 42 %-a a „Zöld Híd” programban vállalat kötelezettségeket megszegve került ki a rendszerből, mely eddig legalább 69.133.075 forint hulladékkezelési díjbevétel kiesést eredményezett. Utalt arra is, hogy az elfogadhatatlanul magas közszolgáltatási árak alperes által is indítványozott vizsgálata tárgyában korrekt válaszokat fog adni.

A felperes 2013. május 27-én egyebek mellett a Kft. telepére „a teljes körű lakossági hulladék beszállításának” megkezdésére hívta fel az alperest azzal, hogy ezen feltétel tagsági viszonyából eredő kötelezettség.

A felperes 2015. január 30-án előterjesztett, 2015. március 18-án pontosított keresetében az alperes szerződésszegésének megállapítását, alperes társulási tagi szerződéses kötelezettsége jövőbeli megtartására kötelezését, továbbá az alperes kártérítés címén 85.323.496 forint és ennek 2011. január 1-től járó késedelmi kamataiban marasztalását kérte. Előadta, hogy az alperes nem tesz eleget

a társulási megállapodás III.8. pontjának harmadik bekezdésében foglalt kötelezettségének, ezért az alperesnek a Társulási Tanács 21/2010. számú határozata értelmében az igazolható bevételkiesést és a működéshez kapcsolódó valamennyi arányos üzemeltetési költség-hozzájárulást meg kell fizetnie. Az alperes a hiányzó lakossági hulladékot nem a társulás nógrádmarcali hulladék lerakójába, hanem a salgótarjáni hulladéklerakóba szállítja. Alperes ezen jogellenes magatartásával jelentős mértékben hátrányosan befolyásolja az ő, illetve a tulajdonában lévő üzemeltető tervezhető üzletviteli tevékenységét. A beszállítás elmaradása tervezett bevétel kiesést, illetőleg az üzemeltetőre és más tagönkormányzatokra számottevően kedvezőtlen pénzügyi kihatást eredményezett.

A kártérítési követelés összegét két számítás alapján munkálta ki. Egyik számítás a lakosságszámon és a felperes állítása szerint a társulási tanács által elfogadott, valamennyi lakosra érvényes 7,50 forint/fő/nap üzemeltetési költség hozzájárulás értékén alapul. (A 7,50 forintos ártalmatlanítási díjra vonatkozóan számítási metodikát csatolt, melyet a felperesi munkaszervezet munkált ki a 21/2010.(VIII.03.) számú társulati tanácsi határozat értelmében /7. sorszám alatti okirat/).

A tanúnyilatkozatokat követően állította, hogy a közületektől származó hulladék is a regionális programban kezelendő hulladékok közé tartozik, az alperesnek a közületektől és a magánszemélyektől származó hulladékot is a nógrádmarcali telepre kell szállítania, csak az ipari jellegű hulladék lenne szállítható.

A kár azért keletkezik nála, mert maga látja el a kötelező önkormányzati feladatot, maga a hulladékgazdálkodási EU projekt kötelezettje, és a kizárólagos tulajdonában áll a konkrét lebonyolító, üzemeltető. Valamennyi régióbeli lakosra 7,5 forint /fő/nap üzemeltetési költség hozzájárulást állapított meg érvényes társulási határozattal. Mivel a szakértői úgy látták, hogy a és a beszállított hulladékmennyiség együttesen kiadja az alperes települési hulladékának összességét, számszakilag is bizonyított a kereset megalapozottsága, igazságügyi szakértő kirendelésének szükségességétől eltekint. Csatolta az összesített kimutatást.

Alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a kártérítési felelőssége megállapíthatóságát. Arra hivatkozott, hogy a keletkező szilárd hulladékot a tőle független jogi személy a Kft. szállítja a hulladéklerakó telepekre, ügyvezetője operatív ügyekben nem utasítható, a Kft. magatartása neki nem felróható. A keletkező szilárd hulladék kizárólag nógrádmarcali lerakóba beszállítására kötelezése végrehajthatatlan ítéleti rendelkezés lenne. Balassagyarmatnak nincs olyan településrésze, ahol úgy telik meg hulladékkal egy kukás autó, hogy abba ne kerüljön bele közületi hulladék. A Kft. nem kizárólag közszolgáltatási feladatai körében szállít hulladékot. Vitatta, hogy a III.8. pont értelmezése szerint minden, a településen keletkezett hulladékot a lerakóba kell szállítani. A hulladéklerakót nem a felperes üzemelteti, így elmaradt árbevétel nem illetheti meg, az elmaradt haszonra alapított kárszámítás metodikája alkalmatlan az őt ért károsodás bemutatására, az összegszerűség levezetése minden alapot nélkülöző. Az ártalmatlanítási díjra vonatkozó számítási metodika alapja nem hanem 95 település lakosságállománya, és nem csak a nógrádmarcali lerakó, hanem több létesítmény költségeivel is kalkulál. A felperes konkrétan nem jelöli meg, hogy a megjelölt kára miben áll, és milyen okozati összefüggés alapján keletkezett. Következésképpen összemosza a felperes magát aKft.-vel, míg őt a Kft.-vel.

Az ártalmatlanítási árakat a társulás tagjai nem fogadták el közösen, a társulási megállapodás nem fűz szankciót a 8. pontban meghatározott kötelezettség megszegéséhez, mely egyébiránt lehetetlen szolgáltatásra irányuló, semmis kikötés.

A Kft. a Balassagyarmaton képződő, begyűjtött szilárd hulladék túlnyomó részét a nógrádmarcali lerakóba szállítja, a kisebb részét, gazdasági indokból a salgótarjániba. Vitatta, hogy a közszolgáltatási, társulási kötelezettsége a közületektől származó hulladékokra is kiterjedne. A Kft. évek óta veszteséges, több éve nem fizet bérleti díjat a felperesnek, így a felperes veszteségét nem a balassagyarmati hulladékbeszállítás kisebb mennyisége okozza.

Az elsőfokú bíróság 2016. március 23-án kelt 7.G.20.099/2015/34. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes a 2007. február 15-én egységes szerkezetbe foglalt, helyi önkormányzatok társulási megállapodásának 8. §. utolsó bekezdése szerinti kötelezettségét megszegte, ezért kötelezte, hogy a vállalt szerződéses kötelezettségének tegyen eleget a települési szilárd hulladéka teljes mennyiségének a lerakóba a Kft-hez történő beszállítása érdekében. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezett a felek perköltségeik maguk általi, a le nem rótt illeték állam általi viseléséről. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy alperes nem csak termelési, hanem olyan hulladékot is szállít, ami a társulási szerződés szerződés hatálya alá tartozik. A társulási szerződés hatálya alá tartozónak tekintette az alperes közszolgáltatása keretében begyűjtött, a lakosságtól és a közületektől származó hulladékot is. Rámutatott, hogy 2011-ben beszállított közületi hulladék mennyisége 2.236.641 kg, a lakossági 314.179 kg, 2014-ben a közületi 1.601.220 kg, a lakossági hulladék 965.340 kg. Az alperes megszegte a vállalt kötelezettségét, ezért a tagi kötelezettségének eleget tételére kötelezte. A kártérítésre irányuló kereseti követelést bizonyítatlanság miatt találta megalapozatlannak.

A felek fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2017. február 22-én kelt 16.Gf.40.203/2016/4. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes társulási megállapodásban vállalt kötelezettsége megszegését megállapító és az alperest e kötelezettség teljesítésére kötelező részében - a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésre kiterjedően - megváltoztatta, és ebben a körben a keresetet elutasította, a keresetet elutasító és a le nem rótt illeték viseléséről rendelkező részében hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ezen keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az elbírált rész tekintetében kötelezte a felperest az alperesnek 30.000 forint + áfa összegű első- és másodfokú együttes perköltség megfizetésére. A hatályon kívül helyezett rész tekintetében a felek másodfokú perköltségét 1.000.000 forint + áfa - 1.000.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban, a felperes által le nem rótt fellebbezési illeték összegét 2.500.000 forintban, az alperes által le nem rótt fellebbezési illeték összegét 48.000 forintban állapította meg. A részítélet indokolása szerint a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereseti kérelem tekintetében nem állnak fenn a megállapítás iránti per Pp. 123.§-ában írt feltételei. A szerződéses kötelezettség jövőbeli megtartására kötelezés iránti kereseti kérelem azon okból megalapozatlan, hogy az e tárgyban hozandó döntés végrehajtás útján nem kényszeríthető ki, nem teljesíthető. A kötelezésre vonatkozó ítéleti rendelkezés továbbá azon okból is megalapozatlan végrehajthatatlan, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta és így nem is vizsgálta, hogy az ártalmatlanítási árak társulati tagok általi közös elfogadására sor került-e. A Fővárosi Ítéltábla ez utóbbit értékelendő körülménynek tartotta az alperes kártérítési felelősségének vizsgálata során is. Mivel a kártérítési kereseti kérelem tekintetében a tényállás feltáratlan maradt, a Fővárosi Ítéltábla meghagyta az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban mindenképp tisztáznia szükséges az alperes kártérítési felelősségének jogalapját, melynek során figyelemmel kell lenni arra is, hogy az alperes per tárgyát képező kötelezettségvállalása feltétel nélküli-e, miként teljesült az ártalmatlanítási árak közös elfogadása, amennyiben ilyenre nem került sor, az érinti-e az alperes vállalt kötelezettségét, az esetleges megváltozott körülményekre tekintettel felróható-e az alperesnek a települési szilárd hulladék egy részének a salgótarjáni hulladékkezelőbe szállítása. A felperest fel kell hívni annak megjelölésére, hogy a kára a Ptk. 355. § (4) bekezdésében írtakat figyelembe véve pontosan miben áll, milyen jellegű kártérítési igényt érvényesít, tekintve, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban elmaradt haszonra is tett nyilatkozatot, de arra is, hogy az alperesnek kalkuláción alapuló arányos költség-hozzájárulást szükséges fizetnie. Tisztázandó az is, hogy a felperes kára miként áll összefüggésben az alperes sérelmezett magatartásával. A felperes a másodfokú eljárásban úgy nyilatkozott, hogy követelése nem a beszállítás elmaradásából eredő árbevétel kiesésből, hanem „a beszállítás elmaradásából eredő üzemeltetési bevételek kiesésből, és

annak alapján történő kalkulációból ered."

Az elsőfokú bíróságnak a kártérítési felelősség valamennyi eleme és az az alóli kimentés körében meg kell határoznia a felekre háruló bizonyítási kötelezettséget, tájékoztatni kell a feleket a bizonyítandó tényekről, a rájuk háruló bizonyítási teherről, mégpedig akként, hogy mindkét fél számára egyértelműen felismerhető legyen, mely tényre vonatkozóan kell bizonyítási kötelezettségének eleget tennie, továbbá a bizonyítás sikertelensége jogkövetkezményéről is tájékoztatást kell nyújtani.

A megismételt eljárásban a felperes a kártérítés iránti keresetét fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság 2017. április 25-i tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésével tájékoztatta a felperest a követelése jogalapjának és összecszerűségének körében bizonyítandó tényekről, így arról is, hogy felperes köteles konkrétan megjelölni, hogy a kár miből következett be, annak összecszerűségét pontosan mi bizonyítja, az alperes magatartása milyen tekintetben károkozó, mivel a szállítást közvetlenül nem az alperes, hanem a többségi tulajdonában álló kft. végzi. 30 nap határidővel felhívta felperest a bizonyítási indítványait is teljes körűen tartalmazó előkészítő irata becsatolására.

Felperes a keresetét 2017. május 19-én akként tartotta fenn, hogy az alperest a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján 84.346.706 forint kár (elmaradt haszon) és ennek 2011. január 1-jétől 2014. augusztus 31-ig esedékes Ptk. szerinti kamata, továbbá perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Kártérítési igényét változatlanul a társulási megállapodás III.8. pontja harmadik bekezdésének alperes általi, alperesnek felróható megszegésére alapította. Előadta, hogy az alperes e kötelezettségét oly módon köteles teljesíteni, hogy az általa hozott önkormányzati rendelettel megállapított közszolgáltatási díjba beépíti a társulási ártalmatlanítási díjat, az alkalmazott díjtételben figyelembe veszi azt. A társulati tanács 3/2010. (II.5.), 13/2012. (X.25.) számú határozatai szerint ez 2010. évben 10.328 forint+áfa/tonna, 2011. és 2012. évben 15.127 forint+áfa/tonna, 2013. évben 19.551 forint+áfa/tonna. A társulási célok megvalósulásának elengedhetetlen feltétele a hulladéklerakó létesítmények fenntartása. Elfogadhatatlan ezért a magas ártalmatlanítási díjakkal indokolt beszállítási kötelezettségszegés, hiszen az alperest a társulási tanács által elfogadott ártalmatlanítási díj beépítésére és a beszállítatására a társulási megállapodás és a társulási határozatok kötelezik. Az alperes saját rendeleteit is megszegte azzal, hogy nem a nógrádmarchali lerakóba szállítatott, jogellenes magatartásával veszélyeztette a társulási célok megvalósulását. Ismételten hivatkozott arra, hogy az alperes többségi tulajdonában álló Kft. ügyvezetése által is elismerten gazdasági okokból a települési szilárd hulladék legalább 42 %-a a lévő hulladéklerakóba került beszállításra. Az alperes többszöri felszólítás ellenére nem tett eleget vállalt kötelezettségének, és ennek nem is kíván eleget tenni. Jogellenes és felróható kötelezettségszegésével elmaradt haszonban megjelölt kárt okozott.

A beszállításra vonatkozó társulási kötelezettség az összes tagot érinti, a napi fajlagos értéket lakosságszám arányosan Ft/fő/napban állapította meg, a mértéke a számítás alapján 7,50 forint/fő/nap, „amelyet a Társulási Tanács jóváhagyott”. A beszállítatási kötelezettségét megszegő tagönkormányzatnak a Társulási Tanács 21/2010. (VIII.3.) számú határozata alapján ilyen összegben kell üzemeltetési hozzájárulást fizetnie. Ezen összeg kialakítására vonatkozó levezetést az elnöke megküldte az alperes polgármesterének, ezek alapján került kiállításra a bekérő levél. Az alperes az üzemeltetési hozzájárulást többszöri felhívás ellenére sem fizette meg. Mivel az alperesnek nem a teljes települési hulladéka került a salgótarjáni lerakóba, így az üzemeltetési hozzájárulásnak csak a beszállítatás elmaradásával arányos része jelentkezik elmaradt haszonként.

A felperes azt követően, hogy az elsőfokú bíróság felhívta konkrét bizonyítási indítvány megjelölésére, tekintve, hogy új előadást az előkészítő irata nem tartalmazott, 2017. június 14-én és

22-én becsatolta a Társulás Tanácsulása 3/2010. (II.5.) számú határozatát a közszolgáltatás díjának meghatározásáról, a hulladékkezelési díjakra vonatkozó 2013. évi ármegállapításról szóló 13/2012. (X.25.) számú határozatát (7/F/1.), az Önkormányzati Társulás 2013. április 29-i tanácsülésére készített előterjesztést, melynek melléklete a „2013. évi költségvetési koncepció Bevételi oldal” elnevezésű táblázat. E táblázat egyik sora a „Hozzájárulás rendszer fenntartásához (bekérő levelek települési költség hozzájárulás tárgykörben): 85.894 E Ft. (7/F/2.).

Előadta, hogy a 13/2012. (X.25.) számú határozat melléklete mutatja, hogy 2010., 2011. és 2012. évben mennyi volt a tonnánkénti hulladékkezelési (ártalmatlanítási) díj összege. Az F/2. alatt becsatolt 2013. évi költségvetés bevételi oldalán szerepel a megjelölt 7,5 forintos személyenkénti összeg kalkulációján alapult bevétel, ami nem érkezett be felperestől. Erre alapítja az elmaradt haszonra vonatkozó kárigényét.

Tanúként indítványozta meghallgatnielnököt, aki az egész ügyre vonatkozóan tud tanúvallomást tenni és a kalkulációt előkészítő tanú meghallgatására tett indítványt utóbb visszavonta, felperesnek a per utolsó tárgyalásán további bizonyítási indítványa nem volt.

Az alperes továbbra is a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy az ítéletábra részletezésében megállapította a felperes követelése végrehajthatatlanságát, amiből az következik, hogy ha nem kényszeríthető ki a Társulási Megállapodás 8. pontjának utolsó bekezdésében írt kötelezettségvállalás, akkor az egy lehetetlen feltétel a Ptk. 228.§ (3) bekezdése szerint, melynek folytán a részleges érvénytelenség szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 234. § (1) bekezdése szerint pedig semmis szerződésre kárigény sem alapítható.

Állította, hogy a felperes a megelőző eljáráshoz képest semmilyen új tényelőadást nem tett, bizonyítékot nem csatolt, az ártalmatlanítási árak közös elfogadása kapcsán sem. Önmagában abból, hogy egy balassagyarmati lakosnak mennyi hulladékot kell „megtermelni” egy évben, nem lehet arra következtetést levonni, hogy ténylegesen mennyi hulladék keletkezett. összességében nagyobb mennyiségű hulladék került beszállításra, mint amekkora mennyiségű szilárd hulladék a közszolgáltatás körébe tartozóan keletkezett. Ezért kár nem érhet a felperest.

Előadta azt is, hogy önkormányzati rendeletet alkotott 18/2001. és 35/2013. számon, amelyben szabályozta, hogy az ártalmatlanításra kijelölt hulladékelhelyező telep külterületén lévő műszaki létesítmény. A jelenleg hatályos 15/2015. (III.30.) számú önkormányzati rendelet 7. §-a is úgy rendelkezik, hogy a közszolgáltató a közszolgáltatás keretében gyűjtött vegyes hulladékot a nógrádmarcali létesítménybe szállítja ártalmatlanításra, ez a kijelölt ártalmatlanítási létesítmény. Ezzel eleget tett a társulási szerződésben vállalt beszállítási kötelezettsége teljesítésének. Ha pedig ezt a normát a Kft. megszegi, akkor a felperesnek ellene kell pert indítani. Vitatta a felperes 7,5 Ft/fő/nap hozzájárulási költség számítását is, mivel annak nincs határozati alapja. Önmagában a kalkuláció legfeljebb a felperes egyoldalú aktusa, de az azt elfogadó társulási határozat hiányában nem kötelező a tagokra, ezért vele szemben ilyen alapon a felperes nem érvényesíthet igényt. Az pedig, hogy a költségvetést a taggyűlés elfogadja, nem jelenti, hogy meg is állapodtak a felek az ártalmatlanítási díjakban. A felperes által csatolt 13/2012. (X.25.) számú határozat szerint a 2013. évre az új hulladék törvény várható rendelkezéseire figyelemmel megállapított díjak nem is azonosak a Kft. díjszabásával, nem is tudható, hogy ezek az adatok honnan vannak. A felperes által csatolt 21/2010. és 13/2012. számú határozat sem tartalmaz rendelkezést a felperes által hivatkozott 7,5 forint költség hozzájárulásról.

Utalta arra is, hogy a felperes által többször hivatkozott 21/2010. (VIII.03.) számú határozat azon okból sem irányadó, mivel az a beszállítást még meg nem kezdő társulati tagokra vonatkozik, márpedig maga a beszállítást a határozat meghozatalakor is már folyamatosan végezte. Hangsúlyozta, hogy azt még a felperes sem állítja, hogy 2012. évet követően lett volna határozat a hulladékkezelési díjak megállapításáról. A 3/2010. számú határozat díjképzési melléklete

nyilvánvalóan nem határozat. A 7,5 forint egy általános becslésen alapult, nem konkrétan vonatkozik. Az alperes nem bizonyította, hogy milyen mennyiség beszállítása maradt el, és azt sem, hogy ennek alapján kára keletkezett.

Az elsőfokú bíróság tanúként meghallgatta, aki 2004 óta dolgozott projekt vezető helyettesként a felperesnél, utána a Kft. műszaki igazgatója volt, ahol 2014-ben szűnt meg a munkaviszonya.

..... úgy nyilatkozott, hogy a be nem szállított hulladék kérdésében is többször tárgyalt a Társulási Tanács. Az összeg kialakítására azokat az iratokat tudja bemutatni, amit a felperes is becsatolt a perben, tehát a 3/2010. számú határozatot. Minden díjszámításnak van egy alapja, egy háttérszámítás. Ebben szerepel a 2010-es évben például az összes költség 1.796.587.025 forint összegben és a tonnánkénti ártalmatlanítási nettó díj 10.328 forintban. Ennek alapján készült az a díjképzés, ami a 7,5 forintos hozzájárulásra vonatkozó számítás metodikáját tartalmazza és hivatkozik a 21/2010. számú Társulási Tanácsülésre, ami szerint a munkaszervezet az igazolható bevételkiesés és működéshez kapcsolódó valamennyi arányos üzemeltetési költség számítását elvégezte. Ez a kalkuláció is visszahivatkozik a 2010. évi kiinduló alapra, a 1.796.547.025 forint összegre. Arra nézve nyilatkozni nem tudott, hogy a 7,5 forintról konkrét határozat született volna, de ez irreleváns is. Ugyanis a számadatokból ez a díjkalkuláció pontosan levezethető, tehát az ismertetett korábbi határozat alapján nem kellett volna még egy határozatot külön hozni a 7,5 forintról. A 7,5 forintos kalkulációt egyszer tárgyalta nyilván a Tanács az elején, amikor elhatározták, hogy a be nem szállító vagy részben beszállító tagokkal szemben milyen igényt kell érvényesíteni. Úgy tudja, hogy az alperes is kapott erről a kötelezettségről számlát a 7,5-es díjkalkuláció alapján. A be nem szállítók 80 %-a 2011. után befizette a kiszámlázott hozzájárulási díjat.

Az elsőfokú bíróság 2017. július 11-én kelt 7.G.20.303/2017/11. számú ítéletével a keresetet elutasította. Rendelkezett a peres felek perköltségeinek felek általi saját viseléséről, a le nem rótt illeték állam általi viseléséről. Az ítélet indokolása szerint a kártérítési kereset jogalapjában megalapozott, összecszerűségében bizonyíthatatlan. Rámutatott, hogy a települési szilárd hulladék hulladéklerakóba beszállíttatására vonatkozó tagi kötelezettségvállalás nem semmis szerződési kikötés és nem irányult lehetetlen szolgáltatásra sem. A szerződéseket teljesíteni kell. Az alperesnek lehetősége lett volna akár az ügyvezetőt felmenteni vagy másikat kijelölni, aki hajlandó az önkormányzati kötelezettségteljesítés érdekében megszervezni a Kft. tevékenységét, ezen kívül akár másik Kft. alapításával is lehetősége lett volna arra, hogy teljesítse a szerződésben vállalt beszállíttatási kötelezettségét. Az alperes pedig a szerződéses kötelezettségének - amely szerint kizárólagosan a nógrádmarcali létesítménybe szállíttatja be a teljes települési hulladékát - nem tett eleget, kötelezettségszegése megállapítható a kártérítés jogalapjaként. Az alperes szerződésszegő magatartása folytán - azzal okozati összefüggésben - a felperesnek kára keletkezett az üzemeltetési költség hozzájárulás befizetése elmaradása, bevétel kiesés miatt. Az alperes semmilyen összeget nem fizetett meg, noha elismerten a beszállítási kötelezettségét megszegte. A kártérítési dogmatika szerint a kár okozása önmagában jogellenes, a kár bekövetkezte esetén tehát a jogellenességet külön bizonyítani nem is kell. E körben az ártalmatlanítási díjak elfogadásának hiányára kimentési okként az alperes nem hivatkozhat, mivel a beszállítási kötelezettsége elmulasztásának okaként egyszer sem azt jelölte meg, hogy a felperes nem fogadott el évente ártalmatlanítási díjakat. A beszállítási kötelezettségét részben azért mellőzte, mert a Kft. magas árakon számláz, a salgótarjáni lerakó ahhoz képest féláron veszi át a hulladékot, az alapeljárásban is erre hivatkozott. Védekezése alapjaként okirati bizonyítékkal maga az alperes sem szolgált. Megjegyezte, hogy logikai ellentmondást is tartalmaz az alperesi védekezés, mert a beszállított hulladék ártalmatlanítási díja

kapcsán az alperes nem hiányolta az azt megállapító határozatokat, csak a be nem szállított rész tekintetében, noha a díjtétel azonos. Alappal hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes által beszállított hulladék ártalmatlanítási díj fizetése, számlázása azokon az ártalmatlanítási árakon történt, amelyet évente a költségvetésbe a társulás beépített, minden tag figyelembe vett, és amely díjakról az alperesnek tudomása volt akkor is, ha a 2011. és 2012. évre külön határozatot okirati bizonyítékként nem csatolt be a felperes. Az alperes ráutaló magatartásával azonban a vitatott években elfogadta az ártalmatlanítási díjat még akkor is, ha arról csak a 3/2010.(II.5.) számú határozat rendelkezett, mellékletében meghatározva a 2011-2012. évre számított és az elnökség által támogatott díjképzés szerinti díjat. Az alperes polgármestere 2013. januárban felpereshez írt levelében a felperes által jelzett 42.581.902 forint fizetési kötelezettséget nem fogadta el, azt visszautasította, hivatkozva arra, hogy a 2010-2012. közötti időszakban az alperes a HGT értelmében járt el és nem sértette a társulás, illetve a Kft. érdekeit. E levélben sem vitatta az alperes a hulladéklerakási díjak meglétének tényét, melyet 2010-2011. és 2012-ben meg is jelöl, utalva arra, hogy az folyamatosan emelkedik. Arra hivatkozott, hogy kezdeményezik a lerakási díj felülvizsgálatát, mert a 2013-ra alkalmazásra kerülő díjak irreális szinten járnak. A társulási határozatok hiányára nem hivatkozott. A felülvizsgálatra vonatkozó eljárásról azonban nincs okirati bizonyíték, erre az alperes utólag sem hivatkozott.az alperesi Kft. ügyvezetőjének tanúvallomása szerint a Kft. díjszámítási metodikáját ismeri, az indexálással emelkedik rendszeresen, ezt a díjat az önkormányzatoknak kellene rendelettel elfogadni, de tudomása szerint a társulás, vagy a Társulási Tanács fogadta el ezeket a díjemeléseket. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy már az alapeljárásban is rendelkezésre állt okirati bizonyítékoknak nincs jogi relevanciájuk, a társulási szerződés 8. pontja nem tartalmaz olyan kötelezettség kizárást szabályozó feltételt, amely szerint ha az ártalmatlanítási díj összegével nem ért egyet az önkormányzat, akkor beszállítási kötelezettsége nem áll fenn. A beszállítási kötelezettség elmulasztása tehát nem függött az esetleges díjvitától. Mivel az alperes nem vitatta, hogy a települési hulladék mintegy 40%-át nem szállította be a társulási szerződésnek megfelelően a nógrádmarcali hulladéklerakóba, így a szerződést megszegte, és „noha a kizárólagos beszállítatási kötelezettségét az elsőfokú ítélet marasztaló rendelkezésének megváltoztatása folytán nem köteles teljesíteni”, a kártérítési jogalap megállapítására azonban okot ad. Alaposnak fogadta el ugyanakkor az alperes azon védekezését, hogy a 21/2010. (VIII.03.) számú társulási határozat alapján nem állapítható meg, hogy milyen összegű üzemeltetési költség hozzájárulás fizetésére lenne kötelezhető. E határozat csak azt írta elő, hogy a hulladékot be nem szállító településekkel szemben az igazolható bevételkiesés és működéséhez kapcsolódó arányos üzemeltetési költség-hozzájárulás beszedéséről köteles intézkedni a társulás elnöke. Ugyanakkor azt is tartalmazza a kivonat, hogy a legközelebbi társulási tanácsi ülésig kell felmérni a bevételkiesést és a tagi költség-hozzájárulás helyzetét. A 7,5 forint díjra vonatkozó kalkuláció záró része szerint „a Társulási Tanács döntést hoz arról, hogy a bevétel kiesését a tagoknak pótolni kell, a megállapított 7,5 forint mögött viszont pontos számítások állnak.”. E 7,5 forintos hozzájárulás megállapítására azonban sem társulási tanácsi határozat nem született, ilyet a felperes nem csatolt be, sem az önkormányzatok nem fogadták el ráutaló magatartással. Értesültek a díjkalkulációról, de ezt az összeget nem kívánták befizetni. Az alperes alappal hivatkozott arra, hogy ilyen kalkulációs számítás alapján kártérítés megfizetésére nem kötelezhető.

A perköltség tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy mivel a peres felek pernyertességének aránya hasonló, a felperes a kártérítés jogalapja tekintetében pernyertes lett, a kártérítés összecszerűsége vonatkozásában nem, ezért a Pp. 81.§ (1) bekezdése szerint mindegyik peres fél viseli saját perköltségét.

Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezett.

A felperes az ítélet keresete szerinti megváltoztatását, alperes perköltségben marasztalását kérte.

Előadta, hogy a megállapított szerződésszegésből következik, hogy elmaradt haszonként egyértelműen kára keletkezett. Az összecszerűség bizonyítottsága tekintetében állította, hogy a kereseti követelés alapját jelentő 7,5 HUF/fő/nap költség hozzájárulási kalkuláció már nem igényelt önálló határozatot, mert a 21/2010. (VIII.03.) Társulási Tanácsi határozat döntött arról, hogy azon tagönkormányzatok, amelyek határidőre nem kezdik meg a közös hulladéklerakókba (.....) a települési hulladék beszállíttatását, és ezzel igazolható bevételkiesést okoznak, a működéshez kapcsolódó valamennyi arányos költség-hozzájárulást meg kell fizetni. Az elnöke a határozati utasítás halaszthatatlan végrehajtása érdekében írásban felvette a kapcsolatot az érintett tagönkormányzatokkal, hogy a bevételkiesés ne veszélyeztesse a projekt működését, a beszállítató tagönkormányzatoknak plusz kötelezettségei ne keletkezzenek, illetve az Európai Unió és a központi költségvetés felé fennálló esetleges visszafizetési kötelezettség elkerülhető legyen. Ezen elnöki eljárás ellen egyetlen tagönkormányzat sem emelt kifogást. A saját és az üzemeltető Nkft. szakemberei, valamint a Pénzügyi és Törvényességi Bizottság kidolgozta, hogy a hulladékkezelő létesítmények üzemeltetése során milyen állandó és változó költségek lépnek fel. Ez a kalkuláció kimutatta, hogy az üzemeltetési költségek majdnem 80% állandó költség, míg csupán kis mértékű változó ráfordítás. Mivel a beszállításra vonatkozó társulási kötelezettség az összes tagot érinti, így a fajlagos értéket HUF/fő/napban, azaz lakosságszám arányosan határozta meg. A mértéke a bemutatott számítás alapján 7,5 HUF/fő/nap, mely állandó működési költség hozzájárulás, amennyiben a beszállíttatások nem történnek meg. A mértéket a Társulás Tanácsa jóváhagyta." Mivel az alperesnek nem a teljes települési hulladéka került a nógrádmarcali lerakóba, így a 7,5 HUF/fő/nap mértéknek csupán azt a részét (40 %-át) kérte kártérítésként, amilyen mértékben a kötelezettségszegés történt. A megismételt eljárásban becsatolt mellékletben bemutatásra került a kártérítési összeg számításának menete. Ezen költség hozzájárulás összegét a Társulás betervezte az éves üzleti tervébe, melyet a Társulási Tanács évente jogszerűen elfogadott. Az erre vonatkozó részletes indokolásról és kalkulációról valamennyi tagönkormányzat írásbeli tájékoztatást kapott. E tájékoztatást az alperes is megkapta, a konkrét beszállíttatási hiány adatokkal. Az alperes e per előtt semmilyen bírói fórumon nem támadta meg ezen kalkuláció helytállóságát. Kiemelte, hogy az alperes törvényes képviselőjének 2011. november 16-i társulási tanácsülésén elhangzott hozzászólása is alátámasztja, hogy az alperes maga is kifejezetten tudatában volt a be nem szállíttatás jogellenes voltával és fizetési kötelezettsége fennállásával. Vitatta, hogy a tagönkormányzatok ráutaló magatartással ne fogadták volna el a 7,5 forintos hozzájárulási összeget, mivel a díjkalkulációról való értesítés/értesülés után az erre kötelezettek ma is ez alapján térítik meg költség hozzájárulásukat.

Az alperes fellebbezésében az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását, az alperes 3.750.000 forint + áfa összegű elsőfokú perköltsége megfizetésére kötelezését, továbbá az indokolás megváltoztatását, az indokolásból a kereset jogalapjának megalapozottságára vonatkozó rész mellőzését, valamint az alperes másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte. A perköltség vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a felperes a megismételt elsőfokú eljárásban fenntartott kereseti kérelme tekintetében teljes egészében pervesztes lett, a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a felperest kötelezni kell a perköltségének megfizetésére. A perköltsége a másodfokú eljárásban megállapított 1.000.000 forint + áfa összegű másodfokú perköltségből, valamint az IM r. alapján számított elsőfokú perköltségből áll. A per az átlagosnál bonyolultabb volt, több tárgyalás megtartására került sor, nagyterjedelmű beadványok elkészítése volt indokolt, melyekkel a jogi képviselő késedelembe nem esett, nem indokolt az IM rendelet szerinti mérték mérséklése. A Pp. nem tartalmaz olyan szabályozást, miszerint kártérítési perekben a teljes követelés elutasítása esetén is részleges pernyertesnek kell tekinteni a felperest, ha a kereset jogalapja megalapozott, a Pp. 81.§ (2) bekezdése alkalmazásának feltételei nem állnak fenn. A jogalap körében állította, hogy az indokolásnak a rendelkező részben meghozott bírói döntés alátámasztásául kell szolgálnia, az

indokolásban nem lehet helye a kárfelelősség megállapításának, ha kártérítésre kötelezésre nem kerül sor. Az elsőfokú ítélettel szemben megállapítható, hogy a felperesi társulás tagjainak beszállítási kötelezettsége nem volt feltétel nélküli, annak fennállásához szükség volt a közösen elfogadott ártalmatlanítási díjak alkalmazására. Ha pedig a perbeli időszakra, 2011-14. évekre vonatkozóan nem voltak közösen elfogadott ártalmatlanítási díjak, illetve a Kft. nem a közösen elfogadott ártalmatlanítási árakat tartalmazta, úgy nem kérhető számon a tagokon a Kft. felé történő beszállítási kötelezettség elmaradása. A felperes 2010. és 2013. évre vonatkozó ármegállapítást tartalmazó határozatot csatolt, maga pedig bizonyította, hogy a Kft. 2013-ban magasabb ártalmatlanítási díjakat számított fel, mint amit a 2013. évre szóló határozat tartalmazott.

Hangsúlyozta, hogy a per során több alkalommal hivatkozott a közösen elfogadott ártalmatlanítási árak hiányára, téves az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes értékelése. Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a Kft.-re is kötelező rendeletet alkotott a beszállítás helyszínére vonatkozóan. Nincs helye a jogalkotót perelni kártérítésért, ha harmadik személy az általa meghozott normát megsérti.

Utalt arra is, hogy a Kft. nem egyszemélyes társaság, ennél fogva az ügyvezetője a tulajdonosok által nem utasítható. A taggyűlés helyett az egyik tag nem hozhat döntéseket. Nem jogszerű az, hogy a nem utasítható ügyvezetőt addig cserélgeti, amíg nem lesz egy olyan ügyvezető, aki azt teszi, amire egyébként a tag által nem utasítható. Másik kft.-t pedig hiába alapított volna, a szolgáltatás végzésére szolgáló eszközök a Kft. vagyonába tartoznak, a vagyon egyik tag általi elvonása pedig nem lehetséges. Vitatta, hogy ráutaló magatartásával a vitatott években elfogadta az ártalmatlanítási díjat. Azt sem tudta, hogy a Kft. milyen összegeket számláz le a Kft.-nek. Az elnökség által támogatott díjképzés nem jelent meg társulási határozatként, amit esetleg lehetne értelmezni közösen elfogadott díjaknak. Nem bizonyította a felperes, hogy kinek a költségvetésében, milyen módon jelentek meg az ártalmatlanítási díjak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között bírálta felül és a felperes fellebbezését megalapozatlannak, az alperes fellebbezését megalapozottnak találta.

A jelen perben még irányadó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 318. § (1) bekezdése szerint a szerződésszegésért való felelősségre is alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése kimondta, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A polgári jogi kártérítési felelősségnek tehát négy alapvető feltétele van: a jogellenesség, a felróhatóság, a kár, továbbá az okozati összefüggés a kár és a felróható tevékenység (mulasztás) között.

Az adott ügyben a helyi önkormányzatok társulásairól és együttműködéséről szóló 1997. évi CXXXV. törvény alapján alapított önkormányzati társulás felperes elmaradt vagyoni előnyben (elmaradt haszonban, bevételkiesésben) megjelölt kártérítés iránt érvényesít igényt. Kártérítési igényét a Társulási Tanács 21/2010. (VIII.03.) számú határozatára és a hulladékbeszállítási kötelezettség elmulasztása tárgyában kidolgozott - állítása szerint a Társulás Tanácsa által

jóváhagyott - kalkulációra alapította, mely kalkuláció a bevételkiesés pótlására egy lakosra és egy elmaradt beszállítási napra 7,5 forint összeget határozott meg. A felperes a megismételt eljárásban a 2011-2014. évekre eső 84.346.706 forint kártérítési követelését a 2017. május 19-én előterjesztett beadványában munkálta ki, ebben is arra hivatkozva, hogy a Társulási Tanács a 21/2010. (VIII.03.) számú határozatával a kötelezettségsszegés szankciójaként az igazolható bevételkiesés és a működéshez kapcsolódó valamennyi arányos üzemeltetési költség hozzájárulás megfizetését írta elő.

Az említett 21/2010. számú határozat, annak egyértelmű tartalma szerint, arra utasította a felperes elnökét, hogy a társulási megállapodással ellentétesen hulladékot be nem szállító településekkel szemben intézkedjen az igazolható bevételkiesés és a működéshez kapcsolódó valamennyi arányos üzemeltetési költség hozzájárulás beszédéséről, tehát kifejezett fizetési kötelezettséget a tagokra nézve nem írt elő, a 7,5 forintra nézve pedig ekkor még nem is írhatott, mivel az csak ezen határozatot követően került kikalkulálásra.

Az 1997. évi CXXXV. törvény felperes megalakulásának és a 21/2010. számú határozatnak a meghozatala időpontjában is hatályban volt 18. §-a és a 15. § e) pontja szerint alkalmazandó 8. § (4) bekezdés e) pontja alapján a társulási megállapodásnak tartalmaznia kellett a költségek viselésének arányát és teljesítésének feltételeit is.

A felperest létrehozó, az iratok között elfekvő 2007. február 7-én kelt társulási megállapodás VII. fejezetének 23. pontja tartalmazza a társulás bevételeit és felhasználásuk elveit, nem vitásan kimondva, hogy a felperes tagjai a költségeket lakosságuk arányában viselik. A megállapodás a)-g) pont alatt meghatározza a bevételek forrásait, így többek között rendelkezik arról is, hogy a tagok egyszeri belépési díjat kötelesek fizetni (a) pont), továbbá éves tagdíjat, mely tagdíj a társulás működési költségeinek fedezéséül szolgál. A tagdíj mértékét a megállapodás V. számú melléklete határozta meg, a későbbiekben fizetendő éves tagdíjak mindenkor mértékét, valamint a tagdíjfizetés módját és ütemezését a Társulási Tanácsnak kell meghatároznia, és pedig az adott évre vonatkozóan elfogadott társulási költségvetésben (b) pont). A c) pont úgy rendelkezik, hogy amennyiben a tagdíjak nem fedezik a társulás működési költségeit és a Társulási Tanácsban nem sikerül döntést hozni a - minden tagra nézve egyformán kötelező erejű - évközi tagdíj-emelésről, úgy mód van arra, hogy egyes tagok pótbefizetést vállalva bocsássák a társulás rendelkezésére a működtetéshez szükséges pénzösszeget.

A megállapodás 13. pontja a Társulási Tanács kizárólagos hatáskörébe utalta a társulási megállapodás módosítását, a belépési díj és a társulási tagdíj összegének megállapítását, valamint az éves költségvetés elfogadását is.

Az 1997. évi CXXXV. törvény és a társulási megállapodás fent idézett rendelkezéseiből következően a felperesi működési költségek fedezésére elsősorban a belépési díj és az éves tagdíj szolgál, melyek összegét kizárólagosan a Társulási Tanács állapíthatja meg. A megállapodás pótbefizetés teljesítése elrendelhetőségét nem szabályozza, annak befizetése a tagok önkéntes vállalásán alapulhat. Mindebből az is következik, hogy a belépési díjon és a tagdíjon felül a működési költség fedezetéül a tagok terhére további fizetési kötelezettséget társulási megállapodás, illetőleg társulási tanács döntése írhat elő. Tekintve, hogy a tagdíj mindenkor mértékének a megállapítása is kizárólagos társulási tanácsi hatáskör, a 7,5 forintban meghatározott működési költség hozzájárulás fizetési kötelezettségként előírása a települési szilárd hulladékot a hulladékkezelő központokba nem beszállító, vagy csak részben beszállító tagok terhére, ugyancsak társulási tanácsi határozathozatalt igényelt.

A felperes csupán állította, de a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján ráháruló kötelezettség ellenére nem bizonyította, hogy a Társulási Tanácsa a kikalkulált összeget jóváhagyta volna, és a társulási megállapodás III.8. pontjának harmadik bekezdésében meghatározott beszállíttatási kötelezettséget megszegő tagok terhére 7,5 forint/fő/nap mértékű fizetési kötelezettséget állapított volna meg.

A kikalkulált költségtérítés éves üzleti tervbe beépítése, költségvetésben elfogadása a fizetési kötelezettség megállapítását nem pótolja, mint ahogy annak igazolására nem alkalmas a 3/2010. számú határozatban megjelenő, tanú által hivatkozott háttérszámítás sem. Az alperes a kalkuláció helytállóságát határozati forma hiányában bíróságon nem támadhatta meg, de a társulás döntéshozatali eljárása jogszabályoknak megfelelése vizsgálata egyébiránt is a közigazgatási hivatal, majd a fővárosi és megyei kormányhivatal törvényességi felügyeleti jogkörébe tartozott.

Helyes álláspontra helyezkedett ezért az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a 21/2010. (VIII.03.) számú határozat alapján nem állapítható meg, hogy a felperes milyen összegű üzemeltetési hozzájárulás fizetésére lenne kötelezhető.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor ezt a körülményt kizárólag az összecszerűség körében értékelte. A felperes a bekövetkezett kárát, annak mértékét kétséget kizáróan a Társulási Tanács által jóváhagyott 7,5 forint/fő/nap mértékű üzemeltetési költség hozzájárulás megfizetésének alperes általi elmulasztására alapította. Amennyiben pedig ennek megléte, jóváhagyása nem bizonyított, az nem csak azt jelenti, hogy a felperes a kárának az összecszerűségét nem bizonyította, hanem a kára bekövetkeztét, és ennek hiányában az okozatosságot sem. Ezek pedig már a jogalap körébe tartozó, a kártérítési felelősség megállapíthatóságának feltételeit érintő kérdések, melyek bizonyítatlansága jogkövetkezményét, a kereset elutasítását, a felperes a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján viselni tartozik.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy nem tett olyan megállapítást, miszerint az alperes ne lenne köteles a beszállíttatási kötelezettségét teljesíteni, a beszállíttatási kötelezettség teljesítésére kötelező korábbi ítéleti rendelkezés azon okból került megváltoztatásra a 16.Gf.40.203/2016/4. számú részítélettel, mivel az végrehajthatatlan ítéleti rendelkezésnek minősült. Ebből azonban csak az következik, hogy a társulási megállapodásban vállalt kötelezettség teljesítése bírósági úton, végrehajtás útján nem kényszeríthető ki, az nem, hogy az alperes a teljesítés alól, illetőleg a feltételek fennállása esetén a kötelezettségszegéséből eredő kártérítési felelőssége alól mentesülhetne.

Nem vitatottan a tagok a „közös elfogadott ártalmatlanítási árakon” vállaltak beszállíttatási kötelezettséget. Az elsőfokú bíróság helytálló álláspontra helyezkedett azzal, hogy az ártalmatlanítási díjak 2011-2012. évre közös elfogadottnak minősülnek, a vitatott években azokat az alperes ráutaló magatartásával is elfogadta. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy város települési szilárd hulladéka beszállításának nógrádmarci lerakóba történő részbeni mellőzését a Kft. által alkalmazott magas díjtételek indokolták. Ezt tanú nyilatkozata is alátámasztja, miszerint olyan magas díjemelkedés következett be, hogy a gazdasági szükségszerűség arra vezetett, hogy máshová kell szállítani és mivel a salgótarjáni lerakó sokkal olcsóbb, ezért a közületi hulladék nagy részét oda szállították. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint, amennyiben az alperes a vállalt beszállíttatási kötelezettségének nem tesz eleget, a többi tag önkormányzattól eltérően neki felróhatóan nem tudja elérni a beszállítást, fennállhat a szerződés megszegésének esete. A Fővárosi Ítéltábla nem értett viszont egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a beszállíttatási kötelezettség elmulasztása nem függött az esetleges díjvitától. Ez idő szerint ugyanis a tényállás tisztázatlansága, a szerződési akarat feltárása hiányában nem állapítható meg, hogy pontosan mi értendő a közös elfogadott ártalmatlanítási árakon történő beszállíttatás alatt, mi ezen kötelezettségvállalás pontos tartalma, a közös elfogadott ártalmatlanítási árak hogyan érintették a Kft. díjszabását, volt-e összefüggés a közös elfogadott ártalmatlanítási árak és a Kft. alkalmazott árai között, és így lehet-e megalapozott

azon alperesi érvelés, hogy azért nem kérhető számon az alperesen a beszállítási kötelezettség nem teljesítése, mert aKft. nem a közösen elfogadott ártalmatlanítási árakat alkalmazta. Mindezekre tekintettel jelenleg megalapozottan a társulási megállapodás jogellenes, felróható megszegése tekintetében nem lehet állást foglalni.

Figyelemmel azonban arra, hogy a bekövetkezett kár bizonyítatlan maradt, ez önmagában megalapozza a kártérítési kereset jogalapjának hiányát, így az alperes kártérítési felelőssége megállapításának szempontjából valójában már nem volt jelentősége annak, hogy az alperes tanúsított-e jogellenes és felróható magatartást.

A kifejtettekre tekintettel tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a keresetet jogalapjában megalapozottnak találta, és akkor is, amikor ezen téves álláspontra helyezkedve a felek részleges pernyertességét állapította meg.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett - illetékek állam általi viselésére vonatkozó rendelkezését - nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya - a kereset elutasítása - tekintetében a fenti eltérő indokolással a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a perköltségre vonatkozó rendelkezését szintén a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (IM r.) 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított, az előző másodfokú eljárásban megállapított másodfokú perköltséget is magában foglaló 3.750.000 forint + áfa összegű perköltsége megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte az eredményesen fellebbező alperes IM r. 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5)-(6) bekezdése, 4/A. §-a alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló mérsékelt összegű másodfokú perköltsége megfizetésére, figyelemmel arra, hogy a jelen másodfokú eljárásra a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárást követően került sor, az alperes jogalap és perköltség vonatkozásában előterjesztett fellebbezése elkészítésére fordított idő és kifejtett jogi képviselői tevékenység nem áll arányban a magas pertárgyérték alapján felszámítható ügyvédi munkadíjjal, írásbeli fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes és az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetékek állam általi viselése a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-án alapul.

Budapest, 2018. február 28.

. Gál Judit s. k.

a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s. k.

előadó bíró

Dr. Molnár József s. k.

bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
bíróági ügyintéző